

Sygn. akt I CNP 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi D. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt
XVII GNc [...],
wydanego w sprawie z powództwa D. L.
przeciwko D. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2015 r. została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania. Zdaniem skarżącej zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 203 § 2, art. 192 pkt 1, art. 321 § 1 oraz art. 379 pkt 3 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżąca D. B. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty ograniczyła się do stwierdzenia, że nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, a wniesienie skargi kasacyjnej było niedopuszczalne. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie

odpowiedniego wywodu prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. W skardze, której przedmiotem był nakaz zapłaty, nie wykazano także, że występuje wyjątkowy wypadek, uniemożliwiający wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty, uzasadniający tym samym wniesienie skargi.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

aw
aj